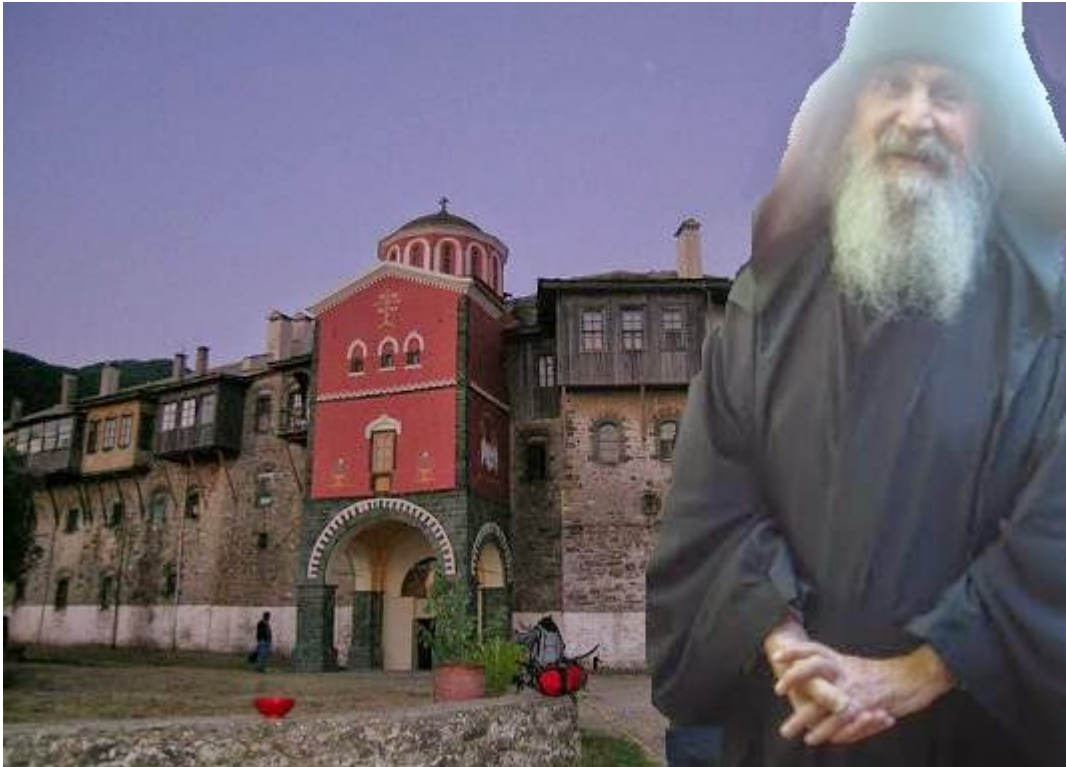

Η δύναμις της Πίστεως και της Προσευχής (Γέροντας Εφραίμ Φιλοθείτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Θα παρακαλούσα να μου δώσετε την ευχή σας, για να φωτίση ο Θεός το σκότος μου και να μπορέσω να σας μιλήσω δυο λόγια.

Θα σας διαβάσω μια μικρή περικοπή του Ευαγγελίου μας: «Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναanaία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα ἐκράυγασεν αὐτῷ λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυΐδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ. ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. ἡ δὲ εἶπε· ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις. καὶ ἴαθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης» (Ματθ. ιε', 21-28).

Εδώ βλέπουμε μία γυναίκα Χαναanaία, εννοείται ειδωλολάτρισσα, η οποία είχε μία

κόρη, που ήταν δαιμονισμένη. και πάρα πολύ φυσικό ήταν να υποφέ-ρη αυτή η μητέρα μαζί με την κόρη. Εκείνη σαν δαιμονισμένη βέβαια δεν καταλάβαινε, όταν το δαιμόνιο την τυραννούσε και την έθλιβε. αλλά η μητέρα βλέπouσα το παιδί της σ' αυτήν την κατάστασι -άρρωστη για πολλά χρόνια- είχε πληγή μέσα της πολύ μεγάλη και φλεγόταν. Οπωσδήποτε θα την πήγε σε γιατρούς, θα έτρεξε εδώ κι εκεί. θεραπεία μηδεμία. Άκουσε ότι στο Ισραήλ υπάρχει ένας άνθρωπος, ένας προφήτης, ο οποίος κάνει θαύματα. Δαιμόνια βγάζει, ασθένειες θεραπεύει, αμαρτωλούς συγχωρεί, τους πάντας δέχεται, κανένα δεν διώχνει. Έτσι πήρε το θάρρος. Σκέφθηκε: «Αυτός θα είναι ο Σωτήρας μου, σ' Αυτόν θα τρέξω. το βλέπω στην πράξι, ότι κάνει τόσες θεραπείες και τόσα καλά στους ανθρώπους».

Και ήρθε. ήρθε με πολλή πίστι και Τον προσκύνησε τον Χριστό μας και του είπε: «Κύριε, η θυγάτηρ μου κακώς, δηλαδή πολύ άσχημα, δαιμονίζεται και υποφέρει τρομερά και θεραπεία από πουθενά. Παρακαλώ, Σε ικετεύω, Σε προσκυνώ, Σε λατρεύω, κάνε τη θεραπεία, κάνε το θαύμα Σου και στο δικό μου κορίτσι». Φαίνεται ότι Τον πίεζε τον Χριστό με τις κραυγές και τις παρακλήσεις της ακολουθώντας από πίσω Του, Τον έθλιβε, Τον κούραζε. Αλλά ο Κύριος δεν κουράζεται. Οι μαθηταί βλέποντας τη Χαναναία να ακολου-θή με τόση επιμονή και νομίζοντας ότι τον Κύριο τον στενοχωρεί, Τον παρεκάλεσαν να την απολύση, να τη διώξη, να τελείωση το θέμα της. Αυτή όμως ήρθε με περισσότερη επιμονή και Τον παρακαλούσε, κι έπεφτε στα πόδια Του λέγοντας: «Κύριε, κάνε έλεος». Τότε ο Κύριος στράφηκε στους αποστόλους Του και είπε: «Δεν ήρθα εγώ εδώ κάτω στη γη να θεραπεύσω αλλοτρίους, παρά μόνον τα χαμένα, τα απολωλότα πρόβατα του Ισραήλ».

Επειδή ο Ισραήλ ήταν ο εκλεκτός λαός του Θεού, οι Ισραηλίται πίστευαν ότι αυτοί ήταν αποκλειστικά τα παιδιά του Θεού κι όλους τους άλλους ανθρώπους τους θεωρούσαν για τίποτα. Βέβαια ο Κύριος είχε το σκοπό Του, που το είπε αυτό. Το έκανε για να προκαλέση τη γυναίκα να πέση με περισσότερη θερμότητα, να αναπτύξη περισσότερο τη μεγάλη της πίστι, ώστε να θεατρίση τους Γραμματείς και Φαρισαίους, τους νομοδιδασκάλους, που ενομίζοντο ότι ήταν σπουδαίοι, ότι ήταν τα κατ' εξοχήν παιδιά του Θεού, οι ευπειθείς και υπάκουοι στο νόμο του Θεού. Και στη συνέχεια είπε ο Κύριος: «Ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοις κυναρίοις», δηλαδή δεν είναι δυνατόν, δεν είναι καλό να στερήσω τη θεραπεία, την οποία έχω να δώσω στα παιδιά του Ισραήλ και να τη δώσω στα κυνάρια, στα σκυλάκια, όπως ελογίζοντο οι αλλότριοι, οι έξω από την πίστι στο Θεό, οι ειδωλολάτρες.

Όταν αυτή ήκουσε τον Κύριο να λέγη αυτό το πράγμα, φαίνεται ότι πόνεσε πολύ και με το φόβο μήπως αποτύχη αυτής της μεγάλης θεραπείας, αυτού του μεγάλου

καλού, αυτής της λυτρώσεως, που προσδοκούσε από τον Κύριο, έπεσε κάτω στα πόδια Του και είπε: «Ναι, Κύριε, πράγματι εμείς είμαστε κυνάρια, ενώ τα παιδιά του Ισραήλ είναι τα παιδιά του Θεού. Αλλά και τα κυνάρια πολλές φορές τρώγουν τα ψιχία, τα ψίχουλα, αυτά που πέφτουν από το τραπέζι των παιδιών!» Σαν να έλεγε: «Ψίχουλα δώσε και σε μένα, μια και λογίζομαι κυνάριο και όχι ένα από τα παιδιά του Ισραήλ τα διαλεχτά». Κι όταν είδε ο Κύριος την τόσο μεγάλη της πίστι, αμέσως της είπε: «Γυναίκα μεγάλη είναι η πίστις σου! Να γίνη ό,τι επιθυμείς!» Κι από την στιγμή εκείνη το κορίτσι της έγινε καλά. Εθριάμβευσε η πίστις!

Έχουμε επίσης και την αιμορροούσα γυνή. Κι αυτή όπως βλέπουμε στο Ιερό Ευαγγέλιο έπασχε επί δώδεκα έτη από χρόνια αιμορραγία. Δεν έβρισκε πουθενά θεραπεία. Ξόδεψε πάρα πολλά χρήματα σε γιατρούς και φάρμακα και θεραπεία μηδεμία. Με την πίστι της στο Χριστό μας Τον πλησίασε. Πίστευε ακράδαντα ότι αν Τον ακουμπήση τον Ιησού, θα γίνη καλά. Και δεν απέτυχε του αιτήματος της καρδιάς της. Ο Χριστός για να δείξη τη μεγάλη της πίστι και τη θεραπεία συγχρόνως, είπε στους μαθητάς Του: «Κάποιος με ακούμπησε, ποιος είναι;» Απάντησαν οι απόστολοι: «Μα, Κύριε, τόσος κόσμος είναι εδώ και οι όχλοι Σε συνθλίβουν και λες τώρα, ποιος Σε ακούμπησε ιδιαίτερα;» «Ναι, κάποιος με ακούμπησε. Εγώ γνώρισα ότι από μένα βγήκε κάποια δύναμι. ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος;» Βλέποντας η γυναίκα ότι δεν λανθάνει του Χριστού αυτό που έκανε, Τον πλησίασε και τρέμοντας έπεσε στα πόδια Του κι ομολόγησε ενώπιον όλου του λαού το θαύμα, ότι δηλαδή από τη στιγμή εκείνη που Τον άγγιξε, σταμάτησε η αιμορραγία και εθεραπεύθη αμέσως. Τότε της είπε ο Ιησούς: «Έχε θάρρος, κόρη μου, η πίστις σου σε έσωσε.

Πορεύου εις ειρήνην» (Λουκ. η', 43-48).

Και σε μία άλλη παραβολή του Ευαγγελίου βλέπουμε κάποια χήρα να ενοχλή φορτικά, να «υποπιάζη» έναν κριτή, ο οποίος δεν είχε φόβο Θεού και εντροπή ανθρώπων, να την «εκδικήση», δηλαδή να την προστατεύση και να την απαλλάξη από κάτι, που ηδικείτο από κάποιον αντίδικο. Και είδατε τί έκανε ο κριτής της αδικίας; Μετά από την πολλή πίεσι και ενόχλησι, που του δημιούργησε αυτή η γυναίκα, για να την ξεφορτωθή, της έκανε το αίτημα (Λουκ. ιη', 1-8). Εάν αυτός ο κριτής ο αθεόφοβος κατέληξε να κά-νη το αίτημα της χήρας, γιατί τον ενοχλούσε και τον πίεζε, πολλώ μάλλον ο Ουράνιος Πατέρας θα κάνη τα αιτήματα των τέκνων του! Αυτό πρέπει να κάνουμε κι εμείς. Να αιτούμεθα, να παρακαλούμε, να κρούωμε την θύρα του ελέους του Κυρίου και θα τύχουμε απαντήσεως. Γι' αυτό να πάρουμε το θάρρος, να εγκολπωθούμε την πίστι και να μη σταματήσουμε ποτέ να αιτούμεθα δια της προσευχής τα όσα μας απασχολούν, τόσο σαν αμαρτήματα, όσο και σαν πάθη ή και ακόμη σαν υποθέσεις ζωής. Έχουμε την προσευχή, η οποία τόσα

πολλά καλά επιφέρει στον προσευχόμενο, όταν πιστεύη ακράδαντα ότι θα τύχη της απαντήσεως.

Όταν κατέβηκε ο Κύριος από το Όρος Θαβώρ μετά την Μεταμόρφωσι, ήρθε ένας πατέρας ο οποίος είχε κι αυτός παιδί σεληνιαζόμενο και προσέπεσε στα πόδια του Χριστού μας και του είπε: «Κύριε, δέομαί σου, Σε παρακαλώ, ελέησε το παιδί μου, γιατί σεληνιαζεται και κακώς πάσχει. Το ωδήγησα στους μαθητάς σου, αλλά δεν μπόρεσαν να το θεραπεύσουν. Λυπήσου μας και όσο δύνασαι βοήθησέ μας». Και ο Κύριος του είπε: «Εάν μπορής να πιστεύσης ότι δύναμαι να κάνω καλά το παιδί σου, τα πάντα είναι δυνατά σ' αυτόν που πιστεύει». Φοβούμενος δε ο φτωχός μήπως τυχόν δεν πιστεύει, όπως χρειάζεται και όσο χρειάζεται, για να θεραπευθή το παιδί του, λέγει με δάκρυα στον Κύριο: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθησέ μου την απιστία, ενίσχυσέ μου την απιστία, για να γίνη η πίστις μου δυνατή, ώστε το παιδί μου να γίνη καλά». Και τότε ο Κύριος επετίμησε το ακάθαρμο πνεύμα κι αφού εσπάραξε πολύ το παιδί βγήκε από μέσα του, αφήνοντάς το κάτω στη γη σαν νεκρό. Τότε ο Χριστός μας το έπιασε από το χέρι, το σήκωσε και το παρέδωσε στον πατέρα του θεραπευμένο (Ματθ. ιζ', 14-20, Μάρκ. θ', 17-27, και Λουκ. θ', 37-43).

Κι εμείς όταν έχουμε τα αιτήματά μας, όταν έχουμε τις ανάγκες μας, όταν μας προσβάλλη η αμαρτία, μας προσβάλλουν, μας στριμώχνουν, μας πρεσάρουν τα πάθη, να γονατίζουμε με όλη μας την καρδιά και να φωνάζουμε -ει δυνατόν οι προσευχές μας να συνοδεύωνται από δάκρυα- και τα αιτήματά μας θα γίνουν εισακουστά από τον Θεό. Βλέπουμε και τον Δαβίδ στον ρμ' (140) Ψαλμό του, στον Εσπερινό να λέγη: «Κύριε, εκέκραξα προς Σε, εισάκουσόν μου, εισάκουσόν μου Κύριε». Κύριε κράζω προς Σε, φωνάζω σε Σένα με όλη την καρδιά μου, με όλη την ψυχή μου. ας εισακουσθούν τα λόγια της προσευχής μου, ας έρθουν στα αυτιά Σου και εκπλήρωσε τα αιτήματά μου. «Κατευθυνθήτω η προσευχή μου ως θυμίαμα ενώπιόν Σου». Πράγματι μια τέτοια προσευχή είναι αδύνατον να μην εισακουσθή. Αλλά οι προσευχές μας και ιδιαίτερα οι δικές μου, είναι αυτές που δεν παίρνουν απάντησι. Γιατί; Γιατί όταν προσευχόμαστε ο νους μας δεν είναι εκεί.

Κάποιος ειδωλολάτρης ιερέυς είπε σε κάποιους μοναχούς:

- Όταν εσείς προσεύχεσθε στο Θεό σας, σας απαντά ο Θεός σας;

- Όχι, είπαν οι μοναχοί.

- Εμένα μου απαντά ο θεός μου. Για να μη σας απαντά, λέει, ο Θεός σας, σημαίνει ότι έχετε κακούς λογισμούς. Και είπαν οι πατέρες:

- Όντως έτσι έχει η αλήθεια.

Βέβαια σ' αυτόν απαντούσε ο διάβολος, αλλά οι πατέρες είδαν ότι είπε την αλήθεια. Όταν προσευχόμεθα, ο νους μας, η διάνοιά μας σκορπάει εδώ κι εκεί και δεν ξέρουμε τι λέμε. Κι αφού εμείς δεν καταλαβαίνουμε τι λέμε, πώς θα καταλάβει ο Θεός την προσευχή μας; Γι' αυτό χρειάζεται, όταν προσευχόμεθα, προηγουμένως να συλλάβουμε την αμαρτωλότητά μας, να την κάνουμε αίσθησι και να τοποθετούμεθα με ταπείνωση και με συντριβή καρδιάς. Και όταν γίνη αίσθησις η αμαρτωλότητα μέσα στην καρδιά μας, τότε γίνεται καταστολή του μετεωρισμού. Η δε καταστολή του μετεωρισμού θα δημιουργήσει τη διάθεσι και το αμετεώριστο της προσευχής. Τότε τα λόγια μας θα έχουν απήχησι.

Όπως βλέπουμε τον Τελώνη και τον Φαρισαίο. Ο Φαρισαίος έκανε προσευχή πολύ περισσότερη από τον τελώνη κι έλεγε: «Νηστεύω, αποδεκατώ... κ.λπ. και δεν είμαι σαν και τούτον εδώ τον τελώνη τον άδικο, ο οποίος κάνει καταχρήσεις και τόσα άλλα» (Λουκ. ιη' 9-14). Ο μεν Φαρισαίος ήταν δίκαιος, διότι είχε τη δικαιοσύνη, έκανε πράξεις εξωτερικά βέβαια καλές, νήστευε, αγρυπνούσε, έκανε για το «θεαθήναι» ελεημοσύνη, έκανε προσευχές στα σταυροδρόμια όπου σήκωνε ψηλά τα χέρια του, ένιπτε τα χέρια του προτού να φάγη κι όλα τα άλλα τα τυπικά του Νόμου και ενόμιζε κατά τη συνείδησί του ότι ήταν πολύ εντάξει.

Ο τελώνης δεν έκανε πολλή προσευχή. Τί έλεγε; «Ιλάσθητί μοι, Κύριε, τω αμαρτωλώ». Δεν είπε πολλά πράγματα, αλλά τί είχε η προσευχή του; Είχε κάτι το ιδιαίτερο. Ποιο ήταν αυτό; Η αναγνώρισις ότι πράγματι ήταν τελώνης. και οι τελώνες τότε εθεωρούντο άδικοι, είχαν εις βάρος τους την κατηγορία του αμαρτωλού, του τελευταίου ανθρώπου, γιατί έκλεβαν. Κι επομένως ο καθημένος ο τελώνης αισθανόταν τις αδικίες του. Πώς θα μπορούσε να σηκώσει ο φτωχός κεφάλι και να πη: «Αποδεκατώ όσα κτώμαι και νηστεύω δις του Σαββάτου, ότι κάνω καλές πράξεις και τόσα άλλα;» Αυτός βλέποντας τη μαυρίλα της αδικίας και της αμαρτίας του, έπεσε χάμω και δεν σήκωνε τα μάτια του να κοιτάξει ψηλά, διότι θεωρούσε τον εαυτό του σαν τον πιο τελευταίο άνθρωπο, τον πιο υπεύθυνο αμαρτωλό. Κι όμως αυτό το σκύψιμο, αυτό το ότι δεν τολμούσε να κοιτάξει ψηλά, όλα αυτά ήταν προσευχή, όλα αυτά συγκλόνιζαν τον θρόνο του θείου ελέους. Και κατέβηκε, λέει, ο τελώνης δεδικαιωμένος, ο δε Φαρισαίος καταδικασμένος. Η ταπείνωσις αυτή, το σκύψιμο κάτω με τα μάτια χαμηλά, η εντροπή που ένοιωθε, ο έλεγχος της συνειδήσεως που τον συνείχε, όλα αυτά συνετέλεσαν και κατέβηκε δεδικαιωμένος, δηλαδή συγχωρημένος από τον Θεό.

Το παράδειγμα ιδιαίτερα αυτού του τελώνου μας δίνει το δίδαγμα, μας φωτίζει το δρόμο, μας δίνει την ευκαιρία να σκεφθούμε, να δούμε πως ακούγεται η προσευχή

του προσευχομένου. Ας ελέγξουμε λίγο τον εαυτό μας κι ας κάνουμε μία παρατήρησι, μία αυτοεξέτασι. Όταν προσευχηθήκαμε και το μυαλό μας, ο νους μας γύρισε όλο τον κόσμο και δεν καταλάβαμε καν τι είπαμε, νοιώσαμε καμμία αλλοίωσι μέσα μας; Νοιώσαμε ξηρασία σαν να μη κάναμε προσευχή. Αυτή είναι η απάντησις που πήραμε. Το γνωρίσαμε κι αυτό από την πράξι. Όταν όμως σαν τον τελώνη έτσι κι εμείς προσευχώμεθα, γονατισμένοι, με δάκρυα, με ταπείνωσι, με αυτογνωσία, να πιστεύουμε ότι οι προσευχές μας θα τύχουν απαντήσεως.

Η Άννα η Προφήτις, η μητέρα του Σαμουήλ του Προφήτου, ήταν στείρα, όπως γνωρίζουμε από τη Γραφή και δεν είχε παιδιά καθόλου. Η άλλη γυναίκα του ανδρός της είχε πολλά παιδιά. Σαν στείρα πονούσε κι επιθυμούσε κι αυτή να αποκτήση ένα παιδάκι. Ο πόνος αυτός της ψυχής την ωδήγησε στο ναό του Θεού να προσευχηθή. Γονατισμένη μέσα στο ναό γοερώς έκλαιγε και παρακαλούσε το Θεό. Από την πολλή της προσευχή κι από το πολύ δόσιμο στο Θεό, δεν καταλάβαινε τίποτα, τι γινόταν γύρω της, γιατί ήταν εξ ολοκλήρου δοσμένη ψυχή τε και σώματι στο αίτημα. τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι, η καρδιά της φλεγόταν και η φωνή της ανέκραζε γοερώς. Ο Ηλί ο ιερέυς ήταν μέσα στο ιερό, στα Άγια των Αγίων, καθώς και ο υπηρέτης. Λέγει ο υπηρέτης στον ιερέα του Θεού:

- Τί γίνεται μ' αυτή τη μεθυσμένη έξω; Να τη βγάλουμε απ' το ναό.

- Όχι, δεν θα τη βγάλουμε, διότι η ψυχή της είναι κατώδυνος, πονάει πάρα πολύ. Άφησέ την εκεί να εκ-χύση τον πόνο της ενώπιον του Θεού. Και γνωρίζουμε ότι αυτή η προσευχή της έφερε τον καρπό τον άγιο μέσα στην κοιλία της και εγέννησε τον μεγάλο Προφήτη Σαμουήλ.

Βλέπετε, τί προσευχές χρειάζονται για να πάρουμε απάντησι στα αιτήματά μας από τον Θεό και ιδιαίτερα, όταν αυτά είναι σοβαρά και δυσεπίλυτα; Πόσα προβλήματα μας απασχολούν, οικογενειακά, οικονομικά, προβλήματα σχετικά με τα παιδιά, για τα οποία όλοι οι γονείς έχουν τρομερή αγωνία σήμερα, εντός του δικαίου βέβαια. Διότι έξω από το σπίτι καιροφυλακτούν λύκοι και λέοντες να τα καταβροχθίσουν. Επομένως η αγωνία αυτών των ανθρώπων είναι πολύ μεγάλη, γιατί βλέπουμε πως ακριβώς ο σατανάς περιπλέκει τα παιδιά με το δίχτυ του, τα αγκιστρώνει και τα τραβάει έξω από τη θάλασσα και έτσι δημιουργείται όλη αυτή η σήψις και ο ψυχικός θάνατος των παιδιών. Όλα αυτά τα παιδιά θέλουν πολλή προσευχή.

Έχουμε βέβαια πολλά παραδείγματα μητέρων, που η προσευχή τους έσωσε τα παιδιά τους, όπως την Αγία Μόνικα. Όπως γνωρίζετε η Αγία Μόνικα ήταν η μητέρα του Ιερού Αυγουστίνου. Ο Ιερός Αυγουστίνος πριν γίνη «Ιερός», ήταν ο άσωτος Αυγουστίνος, ένας από τους πολύ μεγάλους αμαρτωλούς. Αλλά η αγία αυτή

μητέρα δεν γονάτισε προ του μεγίστου κινδύνου, προ της μεγάλης απώλειας του παιδιού της. Δεν δειλίασε, που το έβλεπε στην ασωτεία να καταρρέη συνέχεια, αλλά το θάρρος της ήταν μεγάλο και η πίστις της μεγάλη. Αγωνιζόταν στην προσευχή. ανάλογα και τα δάκρυά της. Και ο πόνος της τον έφερε εις μετάνοιαν. Μετανόησε ο Ιερός Αυγουστίνος. Αλλά και όταν αργότερα έπεσε σε αίρεσι, έκανε άλλον αγώνα μεγάλο η μητέρα, για να τον επαναφέρει στην Ορθόδοξη πίστι. Έφτασε στα Μεδιόλανα και συνάντησε τον Άγιο Αμβρόσιο και έκλαιγε και θρηνούσε μπροστά του εκθέτοντας τα όσα το παιδί της είχε κάνει στη ζωή του. Βλέποντας ο άγιος τα δάκρυα, βλέποντας τον πόνο και την πίστι της, της είπε:

- Γύναι, αυτά τα δάκρυα που χύνεις, δεν θα μείνουν έτσι, θα φέρουν καρπό. Πίστευε ότι το παιδί σου θα αλλάξει. Και άλλαξε και έγινε ο Ιερός Αυγουστίνος, που εορτάζεται μεταξύ των Αγίων από την Εκκλησία μας.

Βλέπετε των μεγάλων μητέρων τα κατορθώματα! Δεν εδειλίασαν, δεν απελπίστηκαν, όταν έβλεπαν τα παιδιά τους να καταστρέφονται. Ποτέ απελπισία. Η απελπισία είναι πάρα πολύ μεγάλο κακό. Γι' αυτό πρέπει να ενισχύουμε τα παιδιά, να τους σπέρνουμε τον σπόρο της ευσεβείας και να μη χάνουμε το θάρρος μας, διότι ό,τι σπέρνουμε, δεν χάνεται. Εισέρχεται ο σπόρος στην ψυχή τους κι ας φαίνεται ότι τώρα, που είναι στη νεανική τους ηλικία, δεν δέχονται τίποτα, αντιλογούν, βγαίνουν προς τα έξω, δεν έρχονται στην εκκλησία και κάνουν ωρισμένα λάθη. Στο βάθος έχουν πίστι, στο βάθος έχουν ένα πάρα πολύ όμορφο άνθρωπο. Να ξέρετε ότι ο σπόρος αυτός θα βλαστή-ση. Θα έρθη καιρός που ο Θεός θα δώση ούριο άνεμο, θα βρέξη, θα ανατείλη ο ήλιος της δικαιοσύνης και τα παιδιά αυτά θα καρποφορήσουν καρπόν εκατονταπλασίονα. Αν ο Θεός το καλέση, όπως περιμένουμε να γίνη, και αξιωθούν του μαρτυρίου, τότε θα δήτε ότι τίποτα δεν χάθηκε. Διότι ο Χριστός μας σταυρώθηκε για όλον τον κόσμο και ιδιαίτερα για τα παιδιά, τα οποία στη σημερινή εποχή κινδυνεύουν άμεσα.

Και οι γονείς και η εκκλησία ολόκληρη και ιδιαίτερα εμείς οι πνευματικοί που βλέπουμε τα βαθύτερα του κάθε παιδιού και γνωρίζουμε το τι συμβαίνει, πρέπει να προσευχώμεθα. Να παρακαλούμε νύχτα μέρα και ιδιαίτερα για εκείνα τα παιδιά, που είναι γεννημένα στις αιρέσεις και για εκείνα, που τα έχουν καταστρέψει τα ναρκωτικά και γυρίζουν έρημα μέσα στους δρόμους, χωρίς καμμία σχετική προστασία, χωρίς κανέναν να λαβαίνει πρόνοια γι' αυτά. Όλοι έχουν ανάγκη από μια ανακούφιση κι από τον πόνο κι από την ασθένεια κι από τα προβλήματα τα ψυχολογικά, τα οποία είναι μία μόνιμη κατάστασι πλέον στο νεανικό κόσμο.

Εμείς οι χριστιανοί οι οποίοι γνωρίζουμε την αγάπη του Θεού, θα πρέπει να προσευχώμεθα για κάθε πλάσμα επάνω στη γη, για κάθε χαμένο, για κάθε πονεμένο άνθρωπο, για κάθε πονεμένη ψυχή, διότι τότε θα εκπληρώσουμε το χρέος

μας απέναντι στον Θεό και τότε θα είμεθα πραγματικά παιδιά του Θεού. Και ο Θεός έτσι κάνει. Είναι απλωμένος σε όλον τον κόσμο, άσχετα αν οι άνθρωποι Τον βλασφημούν, αν ασεβούν, αν Τον έχουν ξεχάσει ή κι αν δεν Τον γνωρίζουν καθόλου. Η αγάπη μας πρέπει να απλωθή, να μην περιορίζεται μόνο στη δική μας οικογένεια ή στη διπλανή μας, αλλά σε όλον τον κόσμο. Οι άγιοι Πατέρες και για τα κτήνη ακόμη είχαν ευσπλαχνία και οικτιρμούς. Τα ελυπούντο και τα αγαπούσαν από την αγιότητα της ψυχής των.

Τα δεινά χρόνια πλησιάζουν. Όταν δούμε πολέμους και σεισμούς και διάφορα γεγονότα, εγγύς το τέλος. Περιμένουμε πολλά να μας συμβούν σύμφωνα με τις προφητείες των αγίων, εις τους εσχάτους χρόνους θα συμβούν μεγάλα γεγονότα. Και ο λόγος του Θεού και των αγίων είναι αλήθεια. Το άθλημα, το οποίον περιμένουμε να δώσουμε είναι για την πίστι στην Θεανθρωπία του Ιησού, αφού βέβαια πιστεύουμε ότι ο Χριστός ήτο Θεός κι έγινε άνθρωπος κι ότι κατέβηκε στη γη, να δώση τη λύτρωσι και να διώξη το σκοτάδι της απιστίας και της αθείας. Κι εμείς σαν στρατιώτες του Χριστού μας, αφού αποτελούμε το στράτευμα του Χριστού, οφείλουμε να προετοιμαστούμε, να οπλισθούμε. Ένα κράτος, όταν αντιληφθή ότι κάποιο άλλο κράτος ετοιμάζει επίθεσι αρχίζει την προετοιμασία της άμυνας και της αντεπιθέσεως. Ούτω πως και εμείς. Και η προετοιμασία είναι γνωστή.

Να πιστεύουμε κατά πρώτον, ότι εάν έχουμε πίστι και ταπεινώσι θα ελκύσουμε την Χάρι κι αυτή τη μεγάλη δύναμι του Χριστού, για να μαρτυρήσουμε. Ποτέ να μη πιστέψουμε και να τολμήσουμε να σκεφθού-με, ότι εμείς μόνοι μας έχουμε αυτή τη δύναμι. Θα λέμε: «Εγώ είμαι αδύναμος, είμαι ανίκανος, είμαι αμαρτωλός, είμαι τίποτα, είμαι μηδέν, είμαι ο πιο άχρηστος άνθρωπος». Μόνον η ταπεινώσις θα ελκύση τη δύναμι του Χριστού και θα νικήση. Διότι όπου ο Χριστός επιφοιτά με την υπερφυσική Του δύναμι, υπέρ φύσιν ποιεί πράγματα. Μη νομίσετε ότι με τις προσωπικές και τις ανθρώπινες δυνάμεις θα αντιμετωπίσουμε οιαδήποτε ενέργεια και επέμβασι του διαβόλου και των συνεργατών του. Ποτέ. Ο άνθρωπος είναι ασθενικός, δεν έχει καμμία δύναμι να αντιμετωπίση όλα αυτά τα δεινά, παρά μόνο με τη δύναμι του Θεού. Να πιστέψουμε ότι, όταν ο Θεός μας καλέση σ' αυτό το μαρτύριο, θα δώση «συν τω πειρασμώ και την έκβασιν» (Α' Κορινθ. ι' 13) κι ότι όταν εν ταπεινώσει δε-χθούμε να δώσουμε αυτή τη μαρτυρία, θα πάρουμε τη Χάρι του Θεού, για να νικήσουμε τον πονηρό και να στεφανωθούμε.

Εν συνεχεία πρέπει να διορθώσουμε τη ζωή μας, να την κάνουμε ορθόδοξη από απόψεως αρετών και αγωνισμάτων, για να αισθανθούμε, να γευθούμε και να πιστέψουμε πραγματικά στον Θεό. Όταν πιστέψουμε ότι ο Χριστός εις τον καιρό των μαρτυρίων έκανε θαύματα στους αγίους και τους ενίσχυε στον αγώνα, θα

νοιώσουμε την ύπαρξί Του μέσα μας ζωντανή, όπως την ένοιωσαν οι Μάρτυρες. Βλέπουμε στα μαρτύρια των αγίων, ότι και οι Μάρτυρες και οι Ασκηταί εδέχοντο επίσκεψη θεϊκή, μαρτυρική, οράματα θεία και επεμβάσεις Χάριτος, χωρίς οι γύρω τους να το αντιλαμβάνονται, κι έτσι έπαιρναν δύναμι. Κι όλα αυτά τους βοηθούσαν και ξεπερνούσαν τη μαρτυρική δυσκολία και έτσι ετελειώνοντο εν Κυρίω. Ο Απόστολος Παύλος σε μία από τις Επιστολές του λέγει: «Δια πίστεως οι άγιοι πάντες κατηγωνίσαντο βασιλείας, ...επέτυχον επαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύναμιν πυρός, ενεδυναμώθησαν από ασθενείας, ...» (Εβρ. ια', 33-40) και τόσα άλλα έπαθον. Δια της πίστεως οι Μάρτυρες κατώρθωσαν όλα αυτά τα μεγάλα. αγωνίσθηκαν εναντίον βασιλέων, εναντίον τυράννων, εναντίον βασάνων, εναντίον του πυρός και τόσων άλλων δεινών και εθριάμβευσαν και εστεφανώθησαν και ηγίασαν.

Αλλά λέμε: Αφού τώρα δεν βλέπουμε αρετή, έχουμε βαθύ σκότος αμαρτίας και απιστίας και ιδιαίτερα στις χώρες αυτές, που μας κατακλύζουν όλες οι θρησκείες, όλες οι φυλές, όλα τα χρώματα, οι σατανιστές, που έχουν μεγάλη ισχύ, και τόσες άλλες δοξασίες και βλασφημίες και αιρέσεις, πώς θα αναδει-χθούν σήμερα οι Άγιοι; Αφού έχει εκλείψει κάθε αρετή, αφού ασκητάς δεν έχουμε τώρα, όπως τα παλιά χρόνια, που ηγίαζαν στις ερήμους, αφού η πίστις θα κλονισθή μέχρι τα θεμέλια, ποιοι θα είναι οι Άγιοι των τελευταίων χρόνων;

Και όμως οι Άγιοι δεν θα εκλείψουν μέχρι της συντελείας των αιώνων. Μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία η Εκκλησία θα καρποφορή Αγίους. Και επειδή τα χρόνια αυτά θα είναι πολύ κοντινά και περιμένουμε να δώσουμε αυτή τη μεγάλη μαρτυρία, οφείλουμε όλοι να προετοιμαζώμεθα και να ενισχύουμε συνεχώς και τα παιδιά μας, έστω και με τα λίγα, που γνωρίζουμε, και να τα τονώνουμε την Ορθόδοξη πίστι και στο μαρτύριο. Όποιος θα αξιωθή να δώσει αυτή τη μαρτυρία της πίστεως τα επόμενα χρόνια, τα οποία θα είναι τα τελευταία και τα ένδοξα, αυτός ο Μάρτυς θα είναι δέκα φορές λαμπρότερος εις την Βασιλείαν των Ουρανών από τους προηγουμένους Μάρτυρας, που εορτάζει η Εκκλησία μας. Ας ελπίσουμε κι εμείς, με τη Χάρι του Κυρίου, ότι θα αξιωθούμε αυτής της μεγάλης τιμής του μαρτυρίου στους εσχάτους χρόνους. Αμήν. Γένοιτο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΦΙΛΟΘΕΪΤΟΥ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca